

villinger i mange tilfælde vil komme til at ske ud fra en vurdering af den konkrete sag, mere end det vil ske ud fra en vurdering af sagens principielle betydning. Så kan man nok så meget i lovens tekst og bemærkninger anføre, at det er en forudsætning for meddelelse af tredjeinstansbevilling, at sagen vedrører spørgsmål af principiel karakter. Hvis først nævnets behandling begynder at skride en lille smule, vil det være konkrete hensyn, der vil få stadig større vægt.

Alt i alt er Det Konservative Folkeparti altså, som det nok også er fremgået, skeptisk over for lovforslaget.

Jeg kan heller ikke dy mig for at komme med den bemærkning, at det også fra regeringens side virker noget halvhjertet: På den ene side ønsker man at overføre kompetencen til et nævn, og på den anden side ønsker man at holde en lille dør åben. Man opererer nemlig med et system, hvor regeringen skal kunne påpege sager over for nævnet, som vil være særlig egnede til meddelelse af tredjeinstansbevilling, og man forventer så, at nævnet vil være velvilligt indstillet over for sådanne meldinger fra regeringen.

Det virker lidt, som om man gerne vil lade den politiske dør stå åben: Hvis der kommer sager, der har politisk karakter, og som man fra regeringens side ønsker at gå til Højesteret med, skal den mulighed stå åben. Det virker lidt mærkværdigt. Det må være et enten-eller: Enten stoler man på, at et procesbevillingsnævn er i stand til at varetage opgaven, eller også må man beholde den model, vi har i dag.

Vi vil imidlertid fra Det Konservative Folkepartis side lade vor endelige stillingtagen afhænge af de oplysninger, der fremkommer under udvalgsbehandlingen; særligt vil vi da meget gerne se høringssvarene.

Men jeg kan i hvert fald love, at Det Konservative Folkeparti vil gå konstruktivt ind i udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. John Vinther gav udtryk for, at det var bekymrende, hvis det fremtidige system blev sådan, at der i højere grad blev taget hensyn til konkrete sager end til principielle sager. Det er et synspunkt, jeg deler med den konservative ordfører: Det ville være meget uheldigt.

Men der er én ting, jeg ikke kan forstå. Det Konservative Folkeparti har tidligere syntes, det

var fint, at det blev overladt til Højesteret. Jeg ville egentlig gerne have, at den konservative ordfører kom herop og forklarede mig, hvorfor Højesteret vil være i stand til kun at tage hensyn til de principielle sager, hvorimod et nævn, der har en højesteretsdommer som formand, og hvor to af de fire øvrige medlemmer er en landsdommer og en byretsdommer – det vil altså sige, at flertallet i nævnet er fra domstolene – udgør en langt større risiko for, at det bliver konkrete sager i stedet for principielle sager, der bliver taget. Det vil jeg faktisk godt have en forklaring på.

(Kort bemærkning).

John Vinther (KF):

Til fru Dorte Bennedsen skal jeg sige, at det, jeg sagde under min ordførertale, var, at der var en risiko for, at en sådan nævnsbehandling kunne medføre, at man vil tage et større hensyn til de konkrete sager end til vurderingen af, om sagerne har en principiel betydning.

Det, at man sammensætter et nævn bestående af fem personer, som jeg sagde alle må formodes at have deres hovederhvert uden for nævnets virke, og som skal beskikkes på åremål, skaber efter min opfattelse en risiko for, at man vil få den slags behandling af sagerne, altså hvor man tager større hensyn til sagens konkrete indhold, end man gør til det principielle standpunkt.

I Højesteret har man dog trods alt, om jeg så må sige, ekspertisen siddende dagligt. Man har en langvarig og en meget kontinuerlig behandling af disse sager.

Det skal heller ikke være nogen hemmelighed, at vi meget gerne ser, at man beholder den nuværende ordning, hvor det ligger hos Justitsministeriet. Det har efter vores opfattelse ikke givet anledning til kritik. Den næstbedste løsning er at henlægge det til domstolene selv.

Anne Bastrup (SF):

Som fru Dorte Bennedsen så rigtigt sagde, er det jo en historisk situation, vi står i i dag.

Allerede tilbage i 1906-1907 var man, som Justitsministeriet har beskrevet det i bemærkningerne til lovforslaget, inde på spørgsmålet, om det nu også var det rigtige at placere bevillingskompetencen i Justitsministeriet, og i 1924 og 1927 havde man udvalgsarbejde om det.

Det er derfor med positiv interesse, at SF har modtaget dette lovforslag, som vi ser som en opfølgning af vores beslutningsforslag fra 1989.